

Jesu mor Maria

De gestalter som Bibeln berättar lite mer ingående om uppvisar vanligen brister och fel både vad gäller personlighet och livsföring. Bibeln döljer inte sådant. Och Maria är inget undantag.

Ändå presenteras hon ofta av kristna på ett överdrivet upphöjt sätt. Hon blir alltid placerad på en piedestal. Att hon var en vanlig människa, en flicka/kvinna med svagheter och brister som du och jag, påpekas sällan.

Den främsta orsaken till Marias oförtjänta upphöjelse är romersk-katolska kyrkans omfattande mariadyrkan, som uttrycker sig både teoretiskt och praktiskt. Men inte heller Martin Luther bröt helt med romersk-katolska kyrkans upphöjelse av Maria. Och det i sin tur är orsaken till att protestantiska och evangelikala kyrkor och samfund fortfarande i dag har kvar ett osunt förhållningssätt till Maria. Det är därför vi aldrig får höra något negativt om Maria i någon kyrka, utan allt om henne är bara positivt och nästintill gudomligt.

Den här skriften vill göra det som Martin Luther borde ha gjort från början, dra ner Maria från skyn, rycka

bort glorian och placera hennes fötter på jorden,
bredvid oss alla andra.

Jag avser att i denna skrift presentera Maria endast
utifrån Bibelns texter, och inte utifrån legender,
visioner och katolska utombibliska dogmer.

Jag går igenom alla texter i Bibeln som direkt eller
indirekt omnämner Jesu mor Maria.

- - - - -

I Gamla Testamentet är det bara tre texter som kan
sägas antyda Jesu mor. Inte direkt, och inte med
namn, men utifrån profetisk synvinkel:

1 Mos 3:15

*"Jag ska sätta fiendskap mellan dig och kvinnan och
mellan din avkomma och hennes avkomma. Han ska
krossa ditt huvud och du ska krossa hans häl."*

I kontexten är det Gud som talar till "ormen", dvs
Satan (Upp 12:9, 20:2). Och "kvinnan" som här
åsyftas är i direkt mening Eva och i indirekt mening
alla kvinnor. I profetisk förlängning kan "kvinnan" då
också avse Jesu mor Maria eftersom andra delen av
versen vanligtvis tolkas av den kristna församlingen
syftande på Jesus som på korset krossar Satans
huvud.

Jes 7:14

"Därför ska Herren själv ge er ett tecken: Lyssna, jungfrun ska bli med barn och föda en son, och ge honom namnet Immanuel."

I Nya Testamentet citeras denna vers av Evangelisten Matteus (Matt 1:23), och låter det syfta på Maria. Det är värt uppmärksamma att det inte ges någon beskrivning av denna jungfru, att hon t.ex. skulle vara rättfärdig, helig eller gudfruktig på något utmärkande sätt.

Mika 5:3

"då hon som ska föda har fött"

Eftersom kontexten till denna vers är messiansk är en av flera möjliga tolkningar att det här profetiskt skulle kunna syfta på Maria.

MATTEUSEVANGELIET

Matt 1:18-25

I denna text får vi veta att Maria var trolovad med Josef. Trolovningen skedde för flickor när de var 12-13 år som regel. Om Maria hade varit äldre hade det varit så ovanligt att det säkert hade noterats i åtminstone något av de fyra Evangelierna.

Om Josef står det att han var ”*rättfärdig*”, v. 19. Men något liknande står det inte om Maria. Josef får dessutom epitetet ”*Davids son*”, v. 20. Och det är Josef som tilldelar den nyfödde namnet Jesus, v. 21, 25. Det är Josef som är huvudperson i detta textavsnitt.

Matt 2:11

”De gick in i huset och fick se barnet med Maria, hans mor. Då föll de ner och tillbad honom. Och de tog fram sina skatter och överlämnade gåvor till barnet: guld, rökelse och myrra.”

Observera att det inte står: ”... och fick se Maria, hans mor, med barnet”, utan: ”... *och fick se barnet med Maria, hans mor.*” Barnet nämns först. Det är med andra ord Jesus som är huvudperson, Maria ställs i underordnad position.

Samma ordningsföljd - ”*barnet ... hans mor*” - förekommer hela fem gånger i detta kapitel, 2:11, 2:13-14, 20, 21.

Matt 2:13-14

Josef får en varnande dröm. Och istället för namnet Maria används formuleringen ”*hans mor*” vid två tillfällen. Det är Josef som är den handlande. Och Josef (inte Maria) får ytterligare dröm, 2:19.

Matt 2:20-21

Likadant här. Det är formuleringen "*hans mor*" som används, och det vid två tillfällen. Josef är den handlande och Maria är i bakgrunden.

Matt 12:46-50

"Medan Jesus ännu talade till folket hände sig att hans mor och hans bröder stod utanför och ville tala med honom ..."

Namnet "Maria" nämns inte i avsnittet, däremot "*hans mor*", "*din mor*", "*min mor*". Jesus hade nu verkat en tid i sin offentliga gärning, med undervisning och mirakler enligt de tio förgående kapitlen. Där har inte Maria figurerat alls. Men nu dyker hon plötsligt upp från ingenstans. Vad ville Maria tala med Jesus om? De hade också kommit för att "*ta hand om honom*", vilket vi senare ska se närmare på i Mark 3:21, 31-35.

Jesu svar innebar att han inte gav sin mor någon särställning utan tvärtom distanserade han sig från henne. Tydligt, medvetet och offentligt klargjorde han sin självständiga och unika position. Om "*hans mor*" fortfarande skulle vara just hans mor så betydde det att hon också måste utföra den himmelska Faderns vilja. Och Maria tvingas nu, liksom alla andra

människor, göra ett val i relationen till Jesus. Hon måste ta ställning och förhålla sig till Jesus även hon.

Matt 13:55

"Är det inte snickarens son? Heter inte hans mor Maria ..."

I Jesu hemstad Nasaret visste folk naturligt nog vad Jesu mor hette (och vad Jesu bröder hette). De verkar vara betraktade som en vanlig familj. Det var inget särskilt med Maria.

"Och de tog anstöt av honom. Men Jesus sa till dem: "En profet är föraktad endast i sin hemstad och i sin egen familj." Matt 13:57

Med dessa ord deklarerar Jesus indirekt och underförstått att även hans mor föraktade honom. Jesus skulle inte ha uttryckt sig så om Maria hade högaktat honom.

Efter Matt 13:55 är det tyst om Jesu mor Maria i Matteusevangeliet. När vi läser om Jesu lidande i Jerusalem, hans död och uppståndelse, de mest betydelsefulla händelserna i Jesu liv, så finner vi en frånvarande Maria i detta Evangelium. Det står en hel del om andra kvinnor under den mest avgörande veckan i Jesu liv. Men Matteus nämner inget om Maria under den veckan i Jesu liv.

MARKUSEVANGELIET

Mark 3:21

"Han har förlorat förståndet."

Det var *"hans familj"* som yttrade dessa chockerande ord, vilket även klargörs utifrån v. 31. Det inkluderar även Maria, för om det bara hade varit hans bröder (och systrar) då hade det inte i versen stått *"hans familj"*.

Hans familj kom för att *"ta hand om honom"*. Det grekiska ordet bakom *"ta hand om"* (krateo) används ofta i NT i samband med att hålla fast någon, t.ex. vid arrestering.

Det här är alltså första gången som Markus omnämner Jesu mor i sitt Evangelium, och chockerande nog är det ett mycket negativt vittnesbörd som Markus avlägger om henne.

Det här kanske var Marias största misstag i livet. Det skulle bli hennes *"skelett i garderoben"*, och något som hon säkert alltid bittert ångrade efter det att hon förstod bättre vem Jesus var.

Med tanke på allt som Maria under sin barndom hade fått höra av änglar, herdar och lärda män om barnet

Jesus och om framtiden för Jesus (se t.ex. Luk 1:31-33, 35, 2:11-19), så blir hennes attityd och beteende i denna text än mer besvärande när det här framkommer att hon trots allt trodde att Jesus blivit tokig och därför resolut ville föra bort honom från folket.

Det här var en dyster dag för Jesus. För denna dag då han fick veta att hans mor ansåg att han hade förlorat förståndet och ville ta hand om honom, så fick han dessutom höra att de skriftlärdade som också var där, menade att han var besatt av djävulen (Mark 3:22). Så Jesus blev angripen från alla håll. Från familj och fiender. Detta föranleder Jesus att bland annat säga: *"om en familj är splittrad kan den familjen inte bestå"* (Mark 3:25). Sorgligt nog måste man acceptera att Jesus här även åsyftade sin egen familj, och orden blir därmed en varning även till hans bröder och hans mor.

Mark 3:31-35

Namnet Maria nämns inte, däremot *"hans mor"*, *"din mor"*, *"min mor"*.

Här kan vi upprepa vad vi skrev i parallellstället till Matteus: Jesu svar innebar att han inte gav sin mor någon särställning utan tvärtom distanserade han sig från henne. Tydligt, medvetet och offentligt klargjorde han nu sin självständiga och unika position. Om

"hans mor" fortfarande skulle vara hans mor så betydde det att hon också måste utföra Guds vilja. Jesu distanserade attityd till Maria kan här också förstås utifrån bakgrunden av v. 21.

Mark 6:3-4

"... Marias son ... En profet är föraktad endast i sin hemstad, bland sina släktingar och i sin egen familj."

Med dessa ord deklarerar Jesus underförstått att även hans mor föraktade honom. Jesus skulle inte ha uttryckt sig så om Maria hade högaktat honom.

Vid korset sedan omnämns kvinnor (Mark 15:40-41). Flera med namnet Maria. Men inte Jesu mor Maria. Ändå vet vi enligt Johannesevangeliet att hon vid något skede befann sig vid korset.

Men det är anmärkningsvärt att varken Matteus eller Markus omnämner att Maria också dök upp vid korset. Hennes närvaro är tydligen inte av vikt för dem. Den händelsen (som Johannes kort omnämner) verkar ha varit mer som en betydelselös parentes. Och vad berodde det på? Att hon fortfarande inte trodde? Att hon inte ens sörjde? Att hon ännu föraktade honom? Att hon fortfarande trodde han var tokig?

Och vid begravningar den tiden brukade även familjen på olika sätt delta i de olika procedurerna. Man hade förväntat sig att åtminstone Jesu fyra bröder, och Maria, på något sätt hade engagerat sig i Jesu begravning. Men om det är det tyst i Evangelierna. En plausibel förklaring är att det berodde på att hans familj hade kommit rätt långt ifrån Jesus, särskilt under hans offentliga år, så att han egentligen inte längre var en del av familjen.

Och det kan också vara förklaringen till varför Jesus aldrig med sina tolv lärjungar sägs besöka sin mor och sina bröder och systrar, i sitt barndomshem i Nasaret. Han befann sig visserligen i Nasaret vid åtminstone ett tillfälle, och då i Nasarets synagoga (Luk 4:16), där invånarna försökte ta livet av honom. Men ingen i Jesu familj figurerar i hela detta sammanhang vid Jesu besök i Nasaret, vilket är tänkvärt.

LUKASEVANGELIET

Luk 1:26-38

Här får vi veta att Maria var "*jungfru*" (v. 27), vilket betyder att hon var sexuellt orörd. Och hon var "*trolovad*" (v. 27), vilket betyder i princip detsamma som att hon var gift, men att hon ännu inte fullbordat äktenskapet.

Ängeln Gabriel kallar Maria för "*benådad*" (v. 28). Det är bara fallna människor som oförtjänt kan benådas. Dvs syndare som egentligen förtjänar dom och straff. I det läget befann sig även flickan Maria. Men hon hade alltså blivit "*benådad*" av Gud och fick som en slags nådegåva uppgiften att bära Jesus i sin livmoder. Det grekiska ordet bakom benådad förekommer på ett ställe till i NT, Efesierbrevet 1:6, och där sägs att alla kristna är benådade i Kristus.

Ängeln upprepar att Maria "*funnit nåd hos Gud*" (v. 30). Det är alltså av stor vikt för Guds Ande att göra det helt klart att Maria inte hade någon särskild helighet eller fromhet som gjorde att just hon valdes ut av Gud, utan det handlade uteslutande om "*nåd*".

I v. 34 ställer Maria en fråga till ängeln: "*Hur ska detta kunna ske ...?*". Frågan kan tyckas naturlig och förståelig, men samtidigt uttrycker frågan tvivel på Guds allmakt. Hon hade inte behövt besvara ängeln med den typen av fråga. Men Gud använder vår brist på tro. För utan Marias tvivlande fråga hade vi kanske inte fått det teologiskt upplysande svar som ängeln sedan gav.

Men frågan är ganska självupptagen. Här hade en ängel just talat enastående ord om ett barn - Guds Son som skulle komma att regera i evighet (v. 32-33), men Maria tänker bara på sin egen situation. Men vi ska samtidigt inte glömma att hon bara var en liten

flicka, och är man 13 år är man i allmänhet koncentrerad och upptagen kring sin egen person.

Till sist sa Maria: *"Jag är Herrens tjänarinna. Låt det ske med mig efter ditt ord"* (v. 38). Att Maria kallar sig själv *"tjänarinna"* är inget märkvärdigt. Varje kristen är en Guds tjänare (Apg 2:18, 4:29, Rom 6:22, 1 Petr 2:16, m.fl.). Marias önskan i andra meningen uttrycker däremot tillit och förtröstan. Och det hamnar definitivt på hennes pluskonto.

Luk 1:39-45

"Välsignad är du bland kvinnor ..." säger Elisabet om Maria. Ja, Maria var verkligen välsignad i unik mening på det sättet att just hon fick nåd att bära Jesus, Guds Son. Men att vara välsignad i sig är inget unikt, alla kristna är rikligt välsignade i Kristus, Ef 1:3.

"Min Herres mor" säger Elisabet om Maria. Och det är ett faktum i den biologiska betydelsen att det var Maria som bar Jesus och skulle föda honom. Det rättfärdigar formuleringen *"Herres mor"*. Men det säger inget annat om Maria än att hon skulle komma att betraktas som mor till det barn som skulle födas.

"Och salig är hon som trodde", säger sedan Elisabet om Maria. Även i v. 48 nämns att Maria ska kallas *"salig"*. Att vara salig är ungefär detsamma som att vara välsignad. Den som tror på Guds ord är salig

(Luk 11:28, Joh 13:17), och Maria trodde på Guds ord förmedlat genom ängeln, Luk 1:38. Men alla kristna är saliga. I t.ex. Bergspredikan, Matt 5, ges många exempel på vilka som kan betecknas som saliga. Det är alltså inget unikt med Marias salighet, den grundas helt enkelt på tro. Att tro är att vara välsignad och salig.

Elisabet var släkting till Maria. Och Elisabets man var prästen Sakarias. En intressant parentes i sammanhanget är alltså att Gud inte valde Elisabet till att föda Jesus, så att en präst kunde få lära upp och uppfostra Jesus, utan det fick istället Josef göra, en vanlig arbetare.

Luk 1:46-56

Marias tal i denna text vittnar om en beundransvärd kunskap i Skrifterna och om hennes tro på Gud.

I v. 47 kallar Maria Gud för "*min Frälsare*". Det betyder att hon erkänner sin svaghet och synd och sitt behov av någon som kan rädda henne, jfr Ps 25:5, 106:21.

I v. 48 ger hon ett vittnesbörd om sig själv, och då vittnar hon om "*sin tjänarinns ringhet*". Hennes ringhet ska mest förstås utifrån hennes låga ålder, hon var ju ännu ett ganska litet barn.

Att Gud ändå har sett till henne, trots hennes ringhet, gör att hon brister ut i följande ord: "*Nu ska härafter alla släkten kalla mig salig*" (v. 48).

Ja, Maria kommer med rätta att alltid betraktas som "*salig*" eftersom hon trodde på Guds ord som förmedlades genom ängeln. Men hon är inte unik i det avseendet. Det finns även andra som kallas saliga eftersom de uppvisat tro, t.ex. Petrus, Matt 16:17. Många andra kan kallas saliga, Luk 6:20-22, 7:23, 10:23. Och Jesus själv motsatte sig skarpt att hans mor Maria skulle ha ensamrätt på någon särskild salighet, se Luk 11:27-28.

I v. 49 säger Maria: "*Den Mäktige har gjort stora ting med mig ...*". Orden "*stora ting*" syftar förstås på Andens mirakel i hennes moderliv. Maria själv var helt passiv i detta skeende. Och varje troende som får uppleva ett mirakel kan vittna på samma sätt.

Det går inte att komma ifrån att v. 48-49 också förmedlar en känsla av självupptagenhet som är så typisk för barn. Ingenstans i sitt tal nämner hon om barnet hon ska föda. Det handlar om henne, och om Gud rent allmänt. Man hade förväntat sig åtminstone några ord i hennes tal om "*Guds Son*" (v. 35) vars "*välde*" är evigt (v. 33).

Sakarias, till exempel, profeterar om Jesus när han talar om "*en mäktig Frälsare*", Luk 1:69. Maria säger

däremot ingenting i sitt tal om det för mänskligheten helt unika barn hon skulle föda.

Vi observerar också att det i inledningen till Marias tal i Luk 1:46 inte står att hon profeterade eller fylldes av Anden eller något liknande. Inte heller handlar texten om att hon sjunger eller att detta skulle vara fråga om en lovsång (magnificat), något som det traditionellt men felaktigt brukar sägas av förkunnare. Nej, det står bara kort och torrt i inledningen: "*Då sa Maria.*" Det kan jämföras med vad som står om Elisabet: "*Hon blev fylld av den helige Ande och ropade högt ...*" Luk 1:41. Och om Sakarias: "*Sakarias blev fylld av den helige Ande och profeterade.*" Luk 1:67. Något sådant står det inte om Maria i samband med att hon gav sitt tal. (Däremot var Anden över henne vad gäller barnets tillkomst i henne, Luk 1:35).

Luk 2:5-7

Maria föder Jesus. Textskildringen är sakligt dokumentär till sin karaktär.

Luk 2:16-19

Herdar berättar för Maria om änglarnas budskap angående barnet, och hon bevarar och begrundar allt i sitt hjärta. Och vilken kvinna skulle inte göra detsamma i den situationen? Ett sådant möte skulle ingen människa glömma under hela sitt liv.

Vi bör notera att herdarna berättade för Maria vad som hade sagts dem om barnet, dvs de förmedlade till henne även detta budskap: *"I dag har i Davids stad en Frälsare blivit född åt er. Han är Kristus, Herren."* 2:11. Tydligare kunde det inte sägas. Men trots det, och trots att hon *"begrundade"*, så verkar det inte ha gått in i hennes hjärta vem Jesus var. Och det ska dröja över tre decennier, till efter Jesu död, innan hon verkar ha kommit till tro på Jesus som sin Frälsare. Mer om det senare.

Luk 2:21

Här nämns varken barnets mor eller hennes namn, utan det talas neutralt om *"moderlivet"*, platsen där Jesus blev avlad.

Luk 2:22-39

Josef och Maria följer troget Mose lag genom att frambära Jesus, deras förstfödde, till Herren i Jerusalems tempel. (Notisen i v. 24 om *"turturduvor"* betyder att Josef och Maria var fattiga, eftersom det bara var fattiga som offrade duvor, 3 Mos 12:8.)

I v. 34 får Maria reda på att Jesus i framtiden kommer att *"väcka motstånd"* bland många. Tyvärr verkar det inte som att hon begrundade och tog till sitt hjärta just den aspekten av Jesu liv.

Och Symeon sa till Maria: *"Också genom din själ ska det gå ett svärd"* (v. 35). Kanske avses främst Jesu offentliga förkunnelse och verksamhet, som Maria tog anstöt av. Möjligen avses också hennes känslor när hon står vid Jesu kors, och kanske avses även stunden då hon kom till tro och då insåg hur fel hon hade haft om sin son under hela hans jordeliv.

Att tänka på: I de kända namngivna personerna (exkl. kungar, kejsare, ståthållare) kring berättelsen om Jesu födelse ges alltid goda karaktärsbeskrivningar:

Om Elisabet och Sakarias sägs: *"De var båda rättfärdiga inför Gud och levde oklanderligt efter alla Herrens bud och föreskrifter."* Luk 1:6.

Om Marias man Josef sägs: *"Hennes man Josef var rättfärdig."* Matt 1:19.

Om Symeon: *"Han var rättfärdig och gudfruktig ..."*
Luk 2:25

Om Hanna: *"Hon lämnade aldrig templet utan tjänade Gud med fastor och böner natt och dag"*. Luk 2:36

Maria är ett undantag. Ingenting liknande sägs om henne.

Det är förvånande och extremt anmärkningsvärt att varken Matteus, Markus eller Lukas i sina Evangelier, eller Johannes - som tog hand om Maria efter Jesu död - i sina fem brev, eller Petrus i sina två brev, eller Paulus i sina tretton brev, eller Jesu bröder Jakob och Judas i sina brev, har ett enda positivt religiöst/andligt adjektiv att tilldela Maria som person! Varför nämns inte på ett enda ställe i Nya Testamentet att hon var t.ex. "gudfruktig" eller "rättfärdig"?

Och lika förvånande är att Paulus i alla sina brev bara omnämner hennes blotta existens en enda gång i alla sina brev - och då indirekt (Gal 4:4).

Också detta faktum säger oss att Maria bara var en helt vanlig kvinna, som när hon var liten flicka fick nåd av Gud att bära Guds Son i sin livmoder. Att Bibeln upprepade gånger säger att Maria fick "*nåd*" av Gud (Luk 1:28, 30) understryker hennes fallna natur och inte att hon på något sätt skulle vara mer from än någon annan israelisk flicka den tiden.

Luk 2:41-52

"När föräldrarna såg honom blev de bestörta..." (v. 48.)

När Josef och Maria äntligen hade funnit sin nu tolvårige pojke i templet bland lärarna, så blev de inte stolta och glada över sin driftige och kloke grabb som

satt där bland alla lärda män. Inte heller drog de sig till minnes alla de oerhörda ord som hade sagts om barnet. Nej, alla väldiga händelser i samband med barnets födelse var som bortblåsta ur deras sinnen. De blev istället helt utom sig. Och fortsättningen visar att deras känslor av att se Jesus där inte var av särskilt positiv karaktär.

Maria säger till sin tolvårige son: *"Barn, varför har du gjort så här mot oss? Din far och jag har letat efter dig och varit så oroliga."* (v. 48.)

Marias tillrättavisande ord är både naturliga och onaturliga. Att inte ha sett sin son på fyra dagar oroade förstås föräldrarna. Å andra sidan, med tanke på allt som Maria fått uppleva före och efter Jesu födelse, med änglauppenbarelser och annat, så uttrycker inte hennes ord någon tro. Hade hon t.ex. redan glömt att barnet skulle *"regera över Israels folk"* (Luk 1:33)? Hade hon ingen förtröstan på att Gud skulle ta hand om *"den Högstes Son"* (Luk 1:32)?

Och värst av allt, efter att hennes tolvåriga son varit försvunnen i fyra dagar läser vi inte om en kärleksfull mor som kramar om honom och säger ömma ord och frågar hur han mår. Var har du sovit under dessa nätter? Hur har du fått mat? Vem har tagit hand om dig? Inga sådana frågor. Självupptagen tänker hon istället på sig själv och allt besvär hon blivit utsatt för, och möter sin lilla pojke med förmanande ord. Ingen

förundran. Ingen hänförelse. Ingen andlig reflektion kan anas i hennes ord.

"Men de förstod inte vad han sa till dem." V. 50.

De borde ha förstått. Och särskilt Maria som ofta begrundat och bevarat i sitt hjärta om allt vad som hade sagts om Jesus. Och dessutom, till templet borde de ha gått först av allt för att leta.

Berättelsen slutar med orden: *"Och Jesus ... var mycket omtyckt av Gud och människor."* Det är en allmän utsaga. Men det är nästan så man frestas att tänka: Gällde det hans föräldrar också? Först går det en hel dag utan att de alls tänker på sitt lilla barn. Sen när de äntligen finner honom flera dagar senare möter vi ord av Maria som inte är speciellt varma. Hur mycket tyckte de egentligen om sitt barn?

Sedan, efter nära tjugo år, kom Jesus till sin hemstad Nasaret (Luk 4:16). Men inget nämns om Maria. Och i Luk 4:22 frågar sig folket i Nasaret om han inte är *"Josefs son"*. I en patriarkal kontext är frågan naturlig, men det är ändå lite anmärkningsvärt att ingen nämner om Jesu mor. Och tydligen var inte Maria närvarande ens när hennes son predikade i Nasarets synagoga. Och var befann hon sig när Jesus drevs ut från Nasarets synagoga (4:28-29) och hennes grannar och bekanta tänkte döda hennes son? Tystnaden väcker frågor. (Det är dock inte omöjligt, om än

kanske inte sannolikt, att Maria vid denna tid hade flyttat till Kafarnaum [Joh 2:12], vilket skulle upplösa en del frågor.)

Luk 8:19-21

Folk sa till Jesus: *"Din mor och dina bröder står här utanför och vill träffa dig."* Och varför ville de träffa Jesus? För att snällt lyssna på honom? För att uttrycka sin aktning? För att visa sin glädje? För att äta en bit mat tillsammans under trevlig samvaro? Nej, de dök upp av helt andra skäl, se kommentar till Mark 3:21. I motsats till många bland folket som uppskattade Jesus och som följde honom, så trodde Maria vid denna tid att det var något fel på honom.

Luk 11:27-28

"Då han sa detta ropade en kvinna i folkskaran: "Salig är den mor som födde dig och ammade dig!" Men Jesus sa: "Saliga är hellre de som lyssnar till Guds ord och håller det."

Det här är en avgörande text. Här dyker en kvinna upp och vill ta fokus från Jesus och istället rikta den mot Maria. Hon skulle kunna symbolisera ett första frö till det som senare skulle bli romersk-katolska kyrkans mariadyrkan. Men Jesus slår här i klartext fast att den som födde Messias, Guds Son, har en

mindre vikt och betydelse än den som lyssnar till och åttlyder Guds ord. Jesus gör alltså motsatsen till kvinnans önskan, han lyfter bort fokuset från Maria, och låter fokuset koncentreras kring alla människor som lever efter Guds ord.

Vi vet utifrån Luk 1:48 att Maria kan kallas ”salig”, precis som alla kristna kallas saliga, och Jesus förnekar inte det i sitt svar. Men han säger att det ligger en mer värdefull salighet i att lyssna till Guds ord än att vara Guds passiva redskap till att föda fram Jesus till världen.

I samband med denna kvinnas rop hade Jesus här en ypperlig möjlighet att bejaka hennes budskap och upphöja sin mor och tala uppskattande om hennes tro och gärning, och ge henne en alldeles speciell status och rang för all framtid. Men Jesus gör alltså tvärtom, han passar på att förminska sin mors roll och upphöjer i stället alla vanliga troende.

Det är väl att märka att Jesus aldrig i Evangelierna säger något positivt om sin mor Maria som person. Aldrig ens antydning till något positivt. Han sa gott om andra kvinnor. Och det står lite varstans att Jesus älskade vissa människor (Joh 11:5), och sina lärjungar (Joh 13:1). Men det står aldrig att han älskade sin mor Maria. Det betyder givetvis inte att han aldrig i verkligheten talade gott om eller inte älskade sin mor. Det gjorde han säkert. Men det är av värde att veta

att Evangelierna inte redovisar ett enda gott ord av Jesus om sin egen mor. Orsaken är förstås främst att Evangelieförfattarna, ledda av Guds Ande, ville undvika att något enda ord kom med i de heliga texterna som skulle kunna missbrukas till någon slags upphöjelse av Maria.

Sedan talar Jesus om att familjer kommer att splittras på grund av honom, Luk 12:51-53. Han talar inte direkt om sin egen familj. Men indirekt gör han det. Vi kan t.ex. läsa att bröderna talade arrogant mot honom och under en tid inte trodde på Jesus (Joh 7:3-5). Hur var det med systrarna? Med Maria? Hur det var med Josef vet vi inte heller. Möjligen var han vid denna tid död. (Ett inte osannolikt alternativ är att han nu var separerad/skild från Maria, något som Josef tidigare hade funderat på, Matt 1:19. För det är inte omöjligt att det i Jesu rätt stora familj på tio personer uppstod inbördes kontroverser, strider och bråk angående Jesus. Likaså bland folk i allmänhet. Kanske fick Josef till slut nog och drog iväg?)

Efter sin uppståndelse uppenbarar sig Jesus för några kvinnor (Matt 28:1-9), och för Emmausvandrarerna (Luk 24:13-35), och för sina lärjungar, och för femhundra bröder, och för Paulus, samt för Jakob, den ende i Jesu familj (1 Kor 15:5-8). Men alltså inte för sin mor Maria! Det är häpnadsväckande. Och ändå var Maria i Jerusalem under fredagen och bevittnade Jesu död på korset!

Här fanns det alltså ännu en ypperlig möjlighet för Jesus att för all evighet ge sin mor en särskild status genom att framträda i sin uppståndelsehärlighet även för henne. Men så sker alltså inte. Gud lät inte det ske eftersom eftervärlden inte skulle ges någon möjlighet att tänka på Maria som vore hon något annat än en vanlig kvinna som fick nåd att ta hand om Jesus under hans första år.

JOHANNESVANGELIET

Joh 2:1-12

"De har inget vin", sa Maria till Jesus vid bröllopet som de gästade.

Korthugget förmedlar Maria några ord till Jesus. Bara ett konstaterande rakt av. Vad var Maria egentligen ute efter? Vad ville hon? Bara informera? Varför då?

Jesus svarade henne: *"Kvinna, vad har jag med dig att göra?"*

Jesus verkar inte uppskatta att Maria vänder sig till honom. Och säkert reagerar han också på att hans mor var så kort i tonen. Nu distanserar han sig från Maria. Han gör det för en hel värld under alla tider i och med att detta kom med i den Heliga Skrift.

Jesu ord är oerhörda i sin rakhet. Han stöter helt enkelt bort henne. Och om vi lite råbarkat parafraserar hans ord så säger han egentligen: Sköt dig själv kvinna och låt mig vara!

Och om tolkningen hittills utifrån synoptikerna är riktig, att relationen mellan Jesus och hans familj är svårt ansträngd, så kan det mycket väl vara just den tonen som Jesus anlägger här mot sin mor.

Och det kanske mest anmärkningsvärda är att han inte säger; mor, utan "*kvinna*". Man kan lätt få intrycket att han behandlar henne mer som en besvärlig och påträngande kvinna än sin egen mor. Jesus sa "*kvinna*" även till andra, det behöver inte i sig ses som värderande. Men att här vid en bröllopsfest kalla sin egen mor för "*kvinna*" måste ha tett sig anmärkningsvärt, då som nu.

Maria säger: "*Gör vad han än säger till er.*" Trots Jesu milda tillrättavisning har Maria ändå tilltro till att Jesus skulle kunna göra något. Men det finns ingen anledning att tro att hon förväntade sig något mirakel. Det hade nämligen Jesus dittills inte gjort (v. 11). Och det är väl att märka att Maria inte svarar på Jesu ord, utan hon vänder sig till tjänarna på bröllopet. Med andra ord så lyder hon sin son när hon inte mer tilltalar honom. Hon talar överhuvudtaget inte mer med Jesus i detta Evangelium.

"Sedan gick han ner till Kafarnaum med sin mor och sina bröder och sina lärjungar." V. 12. Det här visar att händelsen i Kana trots allt inte utlöste någon oreparerbar kris mellan dem. Men berättelsen ger intryck av en fortsatt ansträngd relation. Så det var förmodligen med blandade känslor man gick där tillsammans. Och vi noterar också att det i v. 11 står att *"hans lärjungar trodde på honom"*, men Maria utelämnas i den beskrivningen.

Innan vi lämnar denna händelse är det värt att stanna upp och tänka till. Med undantag av en annan händelse då Maria dök upp för att *"tala med honom"* (Matt 12:46) får vi nämligen inte se Maria i närheten av Jesus mer förrän 3-4 år senare då hon befinner sig vid Jesu avrättning.

Något av det mest talande kring Mariagestalten är just den anmärkningsvärda tystnaden kring henne vad gäller Jesu offentliga verksamhet. Flera kvinnor vandrade med Jesus under hans offentliga verksamhet (Luk 8:2-3). Men Jesu mor Maria var inte en av dem. Bröllopet i Kana är faktiskt det enda tydliga exemplet i Nya Testamentet där Maria kom i direkt kontakt med Jesus under de 3-4 år då Jesus verkade i det offentliga. Under alla dessa dramatiska och för världen omvälvande år finns inte Maria hos Jesus. Och Kana episoden handlar inte om att Maria sökte upp Jesus för att vara med honom, utan hon blev liksom Jesus bjuden till bröllopet, och det är inte

säkert att Maria ens visste om att Jesus också skulle vara där.

Joh 6:42

"Är inte detta Jesus, Josefs son, vars far och mor vi känner?"

Jesu föräldrar betraktades av judarna som vilka vanliga föräldrar som helst. Därför var de förvånade över Jesus och de anspråk han gjorde.

Joh 19:25-27

"Vid Jesu kors stod hans mor ..." (v. 25.).

Johannes omnämner detta sakligt. Dokumentärt. Inte en känsla antyds. Inga tårar beskrivs. Tydligen stod hon bara där. Tyst? Inga tröstande ord? Sorgsen? Förvirrad? Upprörd? Början på ett uppvaknande? Vi får inte veta något.

"När Jesus såg sin mor och bredvid henne den lärjunge som han älskade, sa han till sin mor: "Kvinna, där är din son." (v. 26.)

"Den lärjunge som han älskade" syftar på författaren själv, dvs Johannes. Nu är detta en rätt vanlig formulering av aposteln Johannes, men det är värt att notera att Johannes väljer att ta med den

upplysningen även i ett sammanhang där Jesu mor är med. Varför skrev han inte att Jesus älskade också sin mor? Varför utelämnar han varje känslouttryck mellan Maria och Jesus i den stund då Jesus hade det som svårast? Johannes skrev inte ens att hon grät. Hade hon gjort det hade det helt säkert återgetts i texten. Stod hon där föraktande? Eller förvirrad? Eller hade en trons gnista tänts inom henne och hon stod där i förundran? Vi kan bara spekulera.

"Kvinna ...". Jesus kallar henne inte vid namn, så som han kunde göra med andra kvinnor (t.ex. Joh 20:16). Och med orden *"där är din son"* syftande på Johannes, så distanserar sig Jesus ytterligare från sin mor.

Det sista påbudet på jorden som den inkarnerade Jesus befäller handlar alltså om att radikalt bryta all förbindelse med Maria, som hade burit honom i sin livmoder. Maria är från denna stund ur en aspekt inte längre Herrens mor utan Johannes mor.

Jesus: *"Sedan sa han till lärjungen: "Där är din mor." Och från den stunden tog lärjungen henne hem till sig."* v. 27.

Jesus sa aldrig "mor" eller "Maria" till den som födde honom. Men här uppmanar han däremot Johannes att betrakta Maria som sin mor.

Men man ska inte missa att denna berättelse, som bara Johannes återger, också har som uppgift att visa att Jesus hedrade sin mor. Det var inte bara förbrytaren vid sin sida som Jesus tänkte på när han hängde där torterad och korsfäst och strax skulle dö för världens alla synder, utan han månade också om Marias framtid. Han brydde sig om hennes välfärd. Detta trots att det alltså inte finns någon text som visar att Maria hade någon särskilt varm relation till sin son, inte ens att hon hade en tro på Jesus som Messias eller Guds Son, varken här vid korset eller tidigare.

Och Maria syns inte till mer vid korset. Inte heller när Jesus tas ner. Inte heller vid något skeende kring hans begravning. Inte heller uppenbarar sig Jesus för sin mor Maria efter sin uppståndelse, däremot för många andra (Joh 20-21), t.ex. Maria Magdalena som hade fått demoner utdrivna (Luk 8:2). Som vi ser har Gud egentligen gjort allt som tänkas kan i de heliga texterna för att undvika att någon skulle få osunda tankar och börja starta upp nån slags dyrkan och upphöjelse av Maria.

Aposteln Johannes förde alltså Maria hem till sig och tog hand om henne. De kom att bo i samma hus för en tid. Och vi kan utgå ifrån att Maria berättade för Johannes om både det ena och det andra vad gäller hennes förhållande till Jesus. Och att det bland annat är därför som berättelsen om Marias meningsutbyte

med Jesus under bröllopet finns med i Johannesevangeliet (kap 2) och bara där. Det intressanta är att Johannes varken i den berättelsen eller någon annanstans i Evangeliet väljer att på något sätt glorifiera eller upphöja Maria. Det är faktiskt mera tvärtom, Maria framställs överlag inte särskilt positivt. Och kanske var det på Marias eget initiativ att hon skulle framställas just så, för sannolikt så grundas Johannes skildring i kapitel 2 främst på Marias eget vittnesbörd. Trots alltså att Johannes och Maria blev tillsammans under samma tak under en okänd tid är det verkligen anmärkningsvärt att så lite står om Maria i Johannesevangeliet. Inte ett ord t.ex. om att Maria födde Jesus och alla händelser omkring det.

APOSTLAGÄRNINGARNA

Apg 1:14

”Jesu mor Maria”

Här är sista gången som namnet *”Maria”* nämns i Nya Testamentet, syftande på Jesu mor.

Och det sista vi läser om Maria innan ridån går ner för henne är att hon ber. Hon gör det tillsammans med de elva lärjungarna, Jesu bröder, och några andra kvinnor.

Naturligtvis är det ingen av de andra som hädar Gud genom att be till Maria. Utan det är Maria som ber. Och hon gör det tillsammans med en troende skara. Det sägs ingenting om henne förutom att hon tillsammans med de andra har ett behov av att be.

Därefter träder hon åter in i skuggornas värld. Hennes namn förekommer inte mer i Nya Testamentet. Hon finns inte mer i handlingarna. Ingen nytestamentlig författare ser mer någon anledning att nämna hennes namn.

Och vi kan observera att det faktiskt ingenstans i Nya Testamentet står att Maria trodde på Jesus, varken som Messias eller Guds Son eller Frälsare. Hon hade en allmän israelisk tro på Gud. Och hon funderade mycket kring Jesus eftersom det flera gånger står att hon tog saker och ting till hjärtat angående sin pojke. Hon var tydligen en tänkare. Men inte ens när hon bevitnade Jesu avrättning på korset läser vi om något som uttrycker tro på Jesus som Messias eller Frälsare.

Det är först med hennes närvaro vid ett bönemöte (Apg 1:14) ca 40 dagar efter Jesu död som vi med tillförsikt kan säga att hon hade kommit till tro på Jesus Kristus som Guds Son. Antagligen hade hon fått höra vittnesbörd om sin sons uppståndelse och då kommit till tro. Kanske främst genom aposteln Johannes, som ju tog hand om henne.

Med andra ord så är det egentligen först Apg 1:14 som "räddar" Marias rykte, för det är det enda stället i Bibeln som kort och diskret låter oss förstå att Maria till slut kom till tro på Jesus som den sanne Messias och Frälsaren.

GALATERBREVET

Gal 4:4

"Men när tiden var fullbordad sände Gud sin Son, född av kvinna ..."

Det här är enda gången (!) som aposteln Paulus i sina tretton brev i Nya Testamentet omnämner Jesu mor.

Men han skriver inte: "född av Maria", utan använder det opersonliga "*kvinna*", och formulerar sig så som Jesus gjorde. För Paulus är personen Maria irrelevant. Det viktiga för Paulus här i texten är inkarnationen. Och då tvingas ju Paulus, vare sig han vill det eller ej, omnämna även det faktum att han föddes på samma sätt som alla andra här i världen - av en kvinna.

Men det är förstås av största betydelse att uppmärksamma att Paulus inte i ett enda av hans brev i Nya Testamentet nämner Maria vid namn. Någon "mariologi" existerar inte för Paulus. Maria har

för Paulus ingen doktrinär betydelse eller lucka att fylla. Maria är som person helt ointressant för Paulus.

Man kan fråga sig: skulle Guds Ande låta Maria vara helt frånvarande i den store aposteln Paulus tretton brev om hon hade haft någon betydelse, minsta lilla, inom soteriologi, ecklesiologi, eskatologi?

UPPENBARELSEBOKEN

Kapitel 12.

En slarvig och ytlig läsning av kapitlet kan förleda tanken att tro att det här talas om Jesu mor Maria. Men teologer och bibelforskare (exkl. katolska) är eniga om att "*kvinnan*" som förekommer i kapitlet symboliserar Guds folk i Israel och framför allt den kristna församlingen.

— — — — —

Sammanfattning

Av Nya Testamentets 27 böcker är det bara 6 böcker - de fyra Evangelierna, Apostlagärningarna och Galaterbrevet - som omnämner Jesu mor. Och i Apostlagärningarna och Galaterbrevet sker detta bara i förbigående, nästan som en parentes. 21 böcker säger inte ett ord om Maria. Denna nästan totala

tystnad kring Maria utanför Evangelierna sänder ut ett starkt budskap till den som har ett rättroget sinne.

Hur ska man då kort och rättvist sammanfatta Nya Testamentets texter om Jesu mor Maria? Jag gör ett försök:

Då barnet var 13 år trodde hon på det som ängeln Gabriel förmedlade till henne även fast det framgår att hon inte förstod allt.

Då flickan var 14 år talade hon bland annat om Gud som sin "*Frälsare*" och betraktar sig själv som en "*tjänarinna*". Och ser man Gud som Frälsare ser man sig själv som syndare.

Då hon som kvinna vid 26 års ålder efter fyra dagars sökande finner sitt tolvåriga barn i templet uttrycker hon inte glädje, utan ställer frågor till sin son som mer har karaktär av irriterad förmaning.

När hon är ca 45 år gästar hon ett bröllop där också Jesus befinner sig. Hennes ord till Jesus är korthuggna. Hon verkar dock ha tilltro till att Jesus på något sätt ska kunna lösa vinproblemet.

När hon är ca 47 år har hon efter alla års begrundande kommit fram till att Jesus har förlorat förståndet, och försöker därför nå honom så att hon

kan ta hand om honom, sannolikt med avsikt att få bort honom från offentlighetens ljus.

När hon är ca 48 år befinner hon sig plötsligt vid Golgata avrättningsplats där Jesus hänger på korset. Och den omständigheten återges bara kort, och anledningen till att hon alls omnämns i det sammanhanget är förmodligen för att det ska offentliggöras att Maria, ur en aspekt, inte längre är Herrens mor, utan Johannes mor.

Någon månad därefter finner vi henne bedjande tillsammans med Jesu lärjungar och några andra Jesustroende, och vi förstår att trons gnista har tänts inom henne till slut.

Nya Testamentet förmedlar ingen text som vittnar om någon varm, kärleksfull relation mellan Maria och Jesus. Flera texter ger istället intryck av distans och kyla. Och från Marias sida även missförstånd och förvirring. Och ingenstans i Evangelierna kallar Jesus sin mor vid namn. Att säga någons namn var särskilt den tiden uttryck för att man hade en nära och vänskaplig relation.

Och vad är den djupare anledningen till denna knappt ljumma relation mellan Maria och Jesus? Varför har Guds Ande låtit texterna ibland se så kärva och ansträngda ut när det gäller deras inbördes relation?

Svaret är nog ganska enkelt. Gud vet att det fallna människohjärtat inte går att lita på och att det gärna skapar sig människogudar. Av naturen söker vi intensivt efter avgudar (idoler) att dyrka. Och frestelsen för människohjärtat att upphöja och glorifiera den som burit Guds Son i sin livmoder är enorm. Ett enda oavvägt ord av Jesus eller av någon apostel i de heliga texterna som på något sätt kunde tänkas innebära upphöjelse av henne skulle tveklöst sätta igång en hejdlös och ostopptbar kult kring Maria.

Det är därför texterna i Nya Testamentet ser ut som de gör. De tillerkänner från start att Maria hade en tydlig israelisk tro. Men därutöver är det i det stora hela inte speciellt någon smickrande bild som ges av henne. Texternas penseldrag när de skildrar Maria har enstaka vackra stråk, men det finns samtidigt flera penseldrag som är rätt så grumliga och grådaskiga. Och vid något tillfälle blir det riktigt mörkt. Men det slutar trots allt med att en ljusstrimma bryter igenom mörkret, Apg 1:14. Och sedan, efter bönemötet i övervåningen, försvinner hon in i tystnaden.

Appendix

Romersk-katolska kyrkan och Maria

Trots att Nya Testamentet ger en sådan mänsklig och ibland rätt dyster beskrivning av Maria, så har

romersk-katolska kyrkan ändå valt mariakulten som en bärande pelare för sin kyrka.

Katoliker ber till den döda Maria. Och man sjunger till den döda Maria. Man målar Mariaikoner. Och i praktiken tillber man också den döda Maria. Och sen har vi de upphöjande dogmerna om Maria.

Katolska Kyrkans mariakult med dess dogmer har utvecklats under tidernas gång. En avgörande dogm kom år 1854 då dogmen om Marias obefläckade avlelse proklamerades. Den innebär att Maria anses vara syndfri från det att hon blev till i moderlivet och syndfri under hela sitt liv.

En annan avgörande dogm kom år 1950 då dogmen om hennes kropps upptagelse till himlen efter sin död proklamerades.

Och det finns ingen anledning att tro att dessa dogmer kring Maria skulle vara de sista. Mariakultens utveckling har nämligen inga egentliga gränser, den kommer att fortskrida.

Hur ska då alla vi icke-katoliker förhålla oss till denna obibliska mariakult där hon upphöjs till skyarna?

När man ställs inför en sådan fråga måste man vara medveten om att mariakulten med dess dogmer bara har kunnat uppstå på grund av andra dogmer som

romersk-katolska kyrkan lär. Dit hör främst läran om Traditionen som anses ledd av den helige Ande, och läran om påvens ofelbarhet. Inom Katolska Kyrkan jämföras dessa två storheter med den "bibel" man använder (som inkluderar apokryferna). Någon slutlig uppenbarelse i och med Bibeln avvisar katoliker bestämt.

Deras dogmer om Traditionen och om påvens ofelbarhet innebär i förlängningen att nya läror oavbrutet kan växa upp och utvecklas inom Katolska Kyrkan. Så har under hela historien skett och så kommer att ske i framtiden.

Detta får till följd att strålkastarljuset egentligen inte ska riktas mot mariakulten i sig, utan mot allt det som gör mariakultens dogmer möjliga, dvs Katolska Kyrkans läror om Andens fortsatta ofelbara ledning genom Traditionen, samt påvens ofelbarhet. För det är där vi finner källan till mariakulten med dess dogmer.

Katolska Kyrkan erkänner villigt och utan att frukta Gud att mariakultens alla dogmer inte har något tydligt stöd i Bibeln. Att därför säga till katoliker att mariakulten med dess dogmer är oförenliga med Bibeln är meningslöst. Vi är nämligen alla i princip överens på den punkten. Endast bibelargument biter alltså inte det minsta på en sann katolik.

Den Lutherska, Protestantiska och Evangelikala kristenheten fäster däremot ingen avgörande vikt vid traditionen, och ingen påve erkänns heller. För oss är det i stället så att Guds uppenbarelse en gång för alla har getts åt mänskligheten i Bibeln. Ledordet har alltid varit för oss - Skriften allena. Enda auktoritet i lärofrågor är Bibeln.

Den helt avgörande frågan, i konfrontationen med mariakulten, blir därför om det i lärofrågor är Skriften allena som är helt avgörande i Guds församling eller inte.

Om inte, då är det inget som hindrar att Katolska Kyrkan kan ha rätt i sin mariakult. Då kan det vara fritt fram att hänge sig åt den med lust och kraft. Ja, det kanske till och med är nödvändigt.

Men om Skriften allena är den enda rätta normen och regeln för Guds församling, då måste med nödvändighet mariakulten med dess obibliska mariadogmer betecknas som en allvarlig form av heresi.

© Ragnar Blomfelt, 2023

Bibelcitaten är från svenskbibel.